

Spreminjanje v Bruslju

FRANS TIMMERMANS
PRVI PODPREDESEDNIK
EVROPSKE KOMISIJE

Državlani po vsej Evropi pričakujejo, da se bo Evropska unija spremenila. Želijo, da se EU osredotoča na ključna področja, ne pa da ustvarja nepotrebno birokracijo, zlasti za mala podjetja, ali določa pravila, ki jih nihče ne zna pojasniti. In prav imajo. Zato sem pred letom dni skupaj s sodelavci iz Evropske komisije uvedel novo agendo za boljše pravno urejanje REFIT, s katero smo začeli temeljito reformo našega načina dela. Evropski parlament in svet, v katerem so zastopane vse nacionalne vlade, sta jo podprla s pomembnim novim dogovorom o skupni pripravi zakonodaje.

Konkretne spremembe se že izvajajo. Evropska komisija, ki pripravlja zakonodajne predloge EU, se je odločila, da bo omejila število pobud, ki jih predstavi. EU ne bi smela ukrepati na vsakem področju samo zato, da ukrepa, saj lahko države članice pogosto same bolje rešujejo vprašanja. Vendar so področja, na katerih lahko skupno ukrepanje v EU prinese resnične spremembe. S podporo finančnih institucij smo pripravili pomemben naložbeni načrt v vrednosti 315 milijard evrov, da bi pripomogli k spodbujanju novih delovnih mest in rasti po vsej Evropi. Pri upravljanju migracij in reševanju begunske krize dosegamo napredek s skupnimi ukrepi pri upravljanju mej in azilu. Vzpostavljamo energetska in digitalni enotni trg, da bi skupaj reševali izzive, ki bodo odločali o prihodnosti našega gospodarstva in družbe. EU si na vseh teh področjih prizadeva, da bi za 500 milijonov državljanov dosegla rezultate, ki jih nobena država članica ne more doseči sama. Uporabljamo načelo ukrepanja na nacionalni ravni, kjer je mogoče, in na evropski ravni, kjer je potrebno.

Vendar ne spreminjamo samo tega, kar delamo, ampak tudi način svojega dela. Ljudje včasih menijo, da se zakonodaja EU sprejema v Bruslju, brez stika z resničnostjo. Vendar smo

sprejeli ukrepe za veliko širše posvetovanje s čim večjim krogom ljudi ter večjo preglednost. Za mnenje sprašujemo skozi celoten postopek, in sicer od začetne zamisli do trenutka, ko Komisija predstavi predlog, včasih celo še po sprejetju zakonodaje. To pomeni, da lahko mnenje javnosti vpliva na končno odločitev Evropskega parlamenta in nacionalnih vlad. Ne samo da bi moral vsak imeti možnost izraziti svoje mnenje, ampak bi moral tudi vedeti, kdo vpliva na politiko, zato vsi komisarji in komisarke na svojih spletnih straneh objavljajo podatke o srečanjih z lobisti. Zdad pa želimo storiti še korak naprej z obveznim registrom vseh, ki skušajo vplivati na proces sprejemanja politik EU. Pri tem se nam morajo pridružiti tudi Evropski parlament in države članice. S takšno odprtostjo bomo lahko ravnali prav in zagotovili, da naše politike prinašajo resnične koristi. Naše odločitve ostajajo politične, vendar temeljijo na pregledni in objektivni analizi učinka alternativnih rešitev, pri čemer presojamo prednosti in slabosti za okolje, gospodarstvo, zlasti za manjša podjetja, in našo socialno blaginjo. Analizo podrobno pregledajo še neodvisni strokovnjaki in tudi njihovo mnenje je objavljeno, kar je dodatno varovalo.

Vsak politik z navdušenjem predstavlja nove ideje, vendar se je prav tako pomembno ozreti nazaj, da preverimo, ali naša obstoječa pravila še delujejo. V našem programu REFIT je opredeljena obstoječa zakonodaja, ki jo je mogoče izboljšati, posodobiti ali poenostaviti. Tako že pregledujemo številna področja, kot so pravila javnega naročanja, ki se uporabljajo za mala podjetja, zakonodaja o kemikalijah ter zdravje in varstvo pri delu. Povratne informacije o tem, kaj

Državlani po vsej Evropi pričakujejo, da se bo Evropska unija spremenila. In prav imajo

deluje in kaj ne, moramo prejeti od ljudi, ki se vsakodnevno srečujejo s temi pravili. Vsak lahko na naši spletni strani objavi svoje zamisli, kaj bi bilo treba spremeniti. Pravkar pa smo vzpostavili tudi novo platformo strokovnjakov, ki ne zastopajo le vseh vlad držav članic EU, ampak tudi številne deležnike, da bi te zamisli oblikovali v konkretne predloge. Vsak predlog bomo razvijali naprej ali pa jasno utemeljili, zakaj imamo dobre razloge, da ga ne.

Trdno sem prepričan o vlogi zakonodaje pri doseganju naših skupnih ciljev, vendar bi morala biti na evropski ravni samo takrat, ko je to nujno potrebno. Zakonodaja nam pomaga varovati naše skupno okolje, ohranjati naše skupne in visoke socialne standarde ter ščititi evropske potrošnike, ki čedalje bolj izkoriščajo prednosti spletnega enotnega trga. Svoje ambiciozne cilje politik želimo uresničiti na najučinkovitejši način brez nepotrebne dodatne birokracije. In da bi to dosegli, potrebujemo prispevek vseh. Javnosti še nikoli ni bilo lažje spremljati dela Komisije in izražati mnenja. Lani smo na eno naših posvetovanj o varstvu narave prejeli rekordno število več kot 500.000 odgovorov. Odprto delovanje je bistveno za EU, saj smo z državljani manj neposredno povezani kot lokalni, regionalni in nacionalni organi. Zato smo tudi okrepili dialog z nacionalnimi parlamenti.

Evropska komisija rezultatov ne more doseči sama: ko predlog predstavimo, so poslanci Evropskega parlamenta in ministri nacionalnih vlad tisti, ki se odločijo, kaj bo postalo del evropske zakonodaje. Vse institucije bi morale biti popolnoma zavezane skupnemu delu in boljšemu načinu priprave evropske zakonodaje. In ko se vaša vlada odloči v državi uvesti dodatne prepise, kot ima vso pravico, bi vas morala natančno obvestiti o njihovem ozadju in razlogih za njih.

Vemo, kaj ljudje menijo o "neželeni" ali "nepotrebni" birokraciji, in za reševanje tega problema bo potrebna korenita sprememba pri vseh, ki sodelujejo v procesu odločanja EU. Tako bo EU lahko ponovno pridobila zaupanje podjetij, ki konkurirajo na svetovnem trgu, ter malih in srednjih podjetij, ki so temelj naših gospodarstev. Državlani pa bodo občutili spremembe na ključnih področjih, kot so delovna mesta in blaginja njihovih družin, zdravo okolje ter mirna in varna prihodnost za njihove otroke.

OBJEKTIV

Foto: REUTERS

PISMA BRALCEV

Kdor prodaja materinščino, bi prodal tudi mater

Slovenščina (stoji med vrati slovenske univerze in se klanja angleščini, ki zmagoslavno vstopa): "You are welcome!"

Angleščina: "Who are you?"

Slovenščina: "Sorry! I am slovenščina, pardon, slovene language."

Saj vem, zdaj se bodo zagovorniki prožnejšega in fleksibilnejšega, predvsem pa bolj tržnega razumevanja bolonjskega študija spet zviška nasmehnil in rekli: "Še en humanistični zaskrbljeni Slovenček, ki ne razume, da slovenščini na univerzi ničesar ne jemljemo, in dela ta slavistični hrup!" Vsi ti Komeli in Muhe, Kocjančiči, Kolški in Jesenški, Dularji, vse te Melite, Silvije, Alojzije, Andreje, Majde ... delajo hrup. Hvala bogu. Hrup se na koncu poleže in zmagajo vrednote, kot so mednarodna povezanost, tržnost našega študija, finančni priliv od drugod ...

Kdo drug od zagovornikov jezikovne bigamije (izraz Petra Kolška) se bo pa razburil: "Pa kaj!

Ali nimamo ustave in njenega 11. člena, zakona o javni rabi slovenščine, resolucije o nacionalnem programu rabe slovenskega jezika! Slovenščina je zaščitena kot medved, pa še cvilijo!" Človek bi sicer rad rekel, da v ustavi država jamči tudi za socialni status državljanov, pa pogledimo, kje smo. Pod mojimi oknom so vrata za "socialno" kuhinjo. Ponižani ljudje se izogibajo pogledom ali mi očitajo, tudi ti si kriv, si bil zraven ... Na temo odpiranja vrat angleščini sem poslušal oddajo Studio ob sedemnajstih, prebral Kolškovo kolumno v delu z naslovom Gospa univerza in smrkla Slovenščina, k temu, da nočem molčati, pa me je napeljal intervju z naslovom Slovenščina ni nič vredna Melite F. Hajnšek z mariborskim slovenistom, prorektorjem Univerze v Mariboru, z doktorjem Markom Jesenškom. "Kar zadeva Univerzo v Mariboru, naj kar zatrdim, da slovenski jezik ni ovira, da bi 'anglifikacija' našo univerzo izstrelila med najboljše na svetu ..." (Jesenšek).

Ne, premajhen delež angleščine v delu študijskih programov je ne blokira, blokira jo ugled, ki ga je zapravila s profesorji, prodajanjem študentskih diplomskih nalog, z zasebnimi podjetji, s ponarejenimi ali falstafovskimi diplomami, da o magistrskih in doktorskih delih ne govorimo. Ko so me "nekje zunaj" spraševali o naši univer-

zi in sem govoril o njej patriotsko lepo, so se mi posmehovali in spraševali, če imam kako diploma s seboj za prodaj ... V intervjuju z dr. Markom Jesenškom, ki seveda ne potrebuje kake moje podpore, je vseeno lucidno zapisana jeza nekega profesorja iz Glasgova, ki je protestiral zoper to, kako angleščino pačijo, mučijo, ponarejajo, primitivizirajo razni strokovnjaki, predavatelji, magistri, ki brez sramu tolčejo angleščino, ki so se je na hitro naučili ... Kakšen nivo študija pa tudi bo v holcarski angleščini? Kajti dvomim, da bi prišli k nam predavat profesorji iz Oxforda in Cambridgea.

In zakaj sploh gre? V sedanjem zakonu poteka študij na slovenskih univerzah v slovenskem jeziku, del pa ga je lahko tudi v tujem. S predlagano spremembo zakona o visokem šolstvu bi bilo mogoče z majhnimi ovinkarjenji "angleščini" dodeliti tudi 90 odstotkov programa. Kot da bodo prihajali v Slovenijo od drugod (in plačali študij!) študentje, ki odlično znajo angleščino, in kot da naši maturanti lahko kar študirajo, pišejo, delajo izpite v angleščini ... Ne, za fleksibilnejšo univerzo z internacionalnim ugledom, z "anglifikacijo" visokošolskega študija, ki jo omogoča predlog novega zakona o visokem šolstvu, je pod marelo bolonjske reforme priložnost za zasluzke, dohodek, višji dohodek. Za poskus trgovine ...

Doma imam vabilo za "kulturni" nastop na strokovnem srečanju najvišjih digitalnih strokovnjakov ugledne nemške firme. Seveda v slovenščini, saj so Slovenci. Naslov njihovega kolokvija se glasi Remaine Business for the Digital Energy. "Ponovno preišljen posel ..." Kraj Brdo pri Kranju. Udeleženci Slovenci zvečine in Nemci. Jezik angleški. Pač, v dodatnem kulturnem programu pa v slovenskem jeziku, če smo poleg že Slovenci in je grad pri Kranju ... Pobudnikom spremembe zakona o visokem šolstvu gre po mojem za ponovno preišljeno možnost boljšega "biznisa" univerz, če bodo čim več programov ponudile v angleščini. Za denar pa bi pravi trgovec "še mater prodal", so rekli stari ljudje. Če pa ni mati dovolj, pa dodajmo še materinščino. Lahko da sem krivičen, mogoče ne gre predvsem za "trgovino", mogoče gre tudi za hlapčevstvo.

Tone Partljič, pisatelj

Dobrodošli!

Pisma bralcev, vaše argumentirane refleksije na dom in svet, so poslej na Večerovih mnenjskih Pogledih. Dobrodošli z največ 4000 znaki, pisma.bralcev@vecer.com.